

— Татко, виж каква чудна птичка хванах! — извика малкият Койчо и вдигна нагоре дясната си ръка, с която стискаше една крилата душица, голяма като врабче, с червено коремче. Птичката цяла трепереше, разтваряше безпомощно крилца, опитваше се да отлети, ала Койчо я държеше здраво.

— Ти си ловец на птички, мое дете. Тази, която си хванал, се нарича червенушка. Как я хвана?

— С коритото бе, татко. Много е глупава. Подмавих я с шепа трохи. Като я захлупи коритото — нямаше къде да шава. Пъхнах ръката си отдолу, пипнах я, отидох в къщи да я покажа на баба.

— Какво ти рече баба ти?

— Да пуснеш на свобода туй клето пиле, или ще грабна тупалката! — Аз не я послушах. Отнесох птичката на балкона и я заключих в клетката. Дадох ѝ шепа просени зърна — не яде. Налях ѝ водица в една кафяна чашка — не ще да пие. Заповядах ѝ да ми изпее една песничка — мълчи. Много ме ядоса.

— Какво ще правиш с нея?

— Търся котака. Ще му я дам да закуси. Аз ще си хвана друга птичка, която може хубаво да пее!

— Добре си намислил. Сега седни на коляното ми да почакаме заедно стария разбойник — нашия котак. Той отиде в градината да провери дали не е тупнало от гнездото на врабчето някое голо птиче. Докато го чакаме, ще ти разкажа приказката за малкия Пейчо. Разказвал ли съм ти я друг път?.. Тя е стара приказка. Някога съм я чел, когато бях голям колкото тебе.

— Моля ти се, разкажи ми за Пейча.

— Пейчо беше мъничко щастливо същество. От сутрин до вечер играеше, пееше и веселеше всички: хората, горските гадини, бубулечките. Той живееше в една мъничка сламена къщурка край гората. Веднаж Пейчовата майка рече: